

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 9 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

τις πρώτες σελίδες των τις αφιερώσει σήμερα στον Γιάννη Καμπύση. Δημοσιεύει ένα άρθρο του ανέκδοτο, ένα φωτεινότατο άρθρο του ποιητού της Μις Άννης Κουξάου και του Αρήγιαννου, — του δαιμόσιου ποιητού, ο οποίος την λίγη ζωή του την αφιέρωσε στην Τέχνη κ' εδούλεξε γι' αυτήν με αγάπην και με ειλικρίνειαν, και άφησε έργον που έκαρφωσε με δημοσιονόμους τ'νομιά του στις Αθηνάσις τήν χρυσήν πλάκα.

Το άρθρον αυτό το έγραψε ο Καμπύσης όταν εβρισκετο στην Γερμανίαν και έπεσε κέφθη στο Βέημαρ του Γκαίτε το σπίτι, όπου ως εν Μουσείω φιλάσσουνται όλα τα κειμήλια της ζωής του Δημιουργού του «Φάουστα». Μας το παρεχώρησε δέ η δυστυχισμένη η μίμνα του, η οποία είχε την καλωσύνην ακόμη να μας εμπιστευθή δύο πράξεις του «Αρήγιαννου» και δύο πράξεις των «Λεκαπινών» τας οποίας θα δημοσιεύσωμεν προσεχώς στον «Νουμά», προτάσσοντες αυτών άρθρον του κ. Παλαμά, του μόνου ο οποίος έννόησε βαθειά τον Καμπύση και ο οποίος έχει κάθε δικαίωμα να είπῃ τήν τελευταίαν λέξιν περι αυτού.

Της «Ελλάδος το πεπρωμένον» με το οποίον κοσμοῦμεν σήμερα τήν πρώτην σελίδα μας, δέν έχει μόνον φιλολογικὴν αξίαν. Έγ-

κρύπτει και βαθειάν πολιτικὴν σημασίαν, επικαιροτάτην δέ, γιά τους πιστεύομεν και φωνίζομεν πως το μέλλον τῆς Ἑλλάδος δέν στηρίζεται στα λόγια και στα φαινομενικὰ νομοσχέδια του ἑνός και του ἄλλου ἀνημοφωτού, ἀλλὰ στο σπαθί και στην πειθαρχία.

Μέσα ἀπό τὸν τάφο του ο Καμπύσης μᾶς φωνάζει ὅσα μέσα ἀπὸ τὸν τάφον του μᾶς συμβουλεύει ὁ Γκαίτε. Καὶ μακάρι νάκούσωμε τὰ λόγια τὰ πονετικά, τὰ εὐλακρινῆ που μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν διπλοῦν αὐτὸν τάφον.

Οἱ ζωντανοὶ εἶπαν τὴν γνώμην τους. Ἄς ἀκουσθοῦν τῶρα καὶ οἱ πεθαμένοι.

ΑΠΟΛΥΤΩΣ

καμμία συζήτησις δέν ἔπρεπε νά γίνῃ στην Βουλὴν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης, ἐκτός πλέον ἂν οἱ κύριοι βουλευταὶ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τὴν ἔφεραν ὡς ἕνα ξεκουραστικὸν ἀντράκι τῶν σοφῶν νομοθετημάτων τὰ ὅποια κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦς ἀπασχόλησαν.

Ἡ ἐκλογὴ Αἰγίνης εἶνε νομιμοτάτη, μὲς τὴν ἐπιλοδοῦρησε δέ ἡ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἐπρομελέτησε καὶ τὴν ἐπεκήρωσε. Εἶνε δέ κωμικὸν νά γίνεται λόγος σοβαρὸς περὶ ἀκατονομάστων ἐκλογικῶν ἐπεμβάσεων εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν διεθύνει τὴν χώραν Κυβέρνησις δημιουργηθεῖσα διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς σανίδος.

Κ' ἐν τούτοις — τί νά τὸ κρύψωμεν; — ἂν εἶχαμεν τὸ εὐτύχημα νά κυβερνώμεθα ἀπὸ τὸν κ. Ζαίμην, οἱ τέσσαρες κήσορες τοῦ κόμματός του οἱ ὅποιοι μετέβησαν εἰς Αἰγίαν διὰ νά παρεκκολληθοῦν ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν ἐκλογὴν, δέν θὰ μετέβαινον διὰ νά ὑποστηρίξουν τὸν Ζαίμικὸν ὑποψήφιον;

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

στὸ γραμματοκωμικὸν μας χθὲς τὸ πρωὶ βρισμένο τὸ ἐξῆς ἀκαταλόγητον τετρατίγιο:

Κι' ἂν ἔκανες τὸν πόλεμον,
εἶδες, δέν τῶχεις χάσιμον...
Οἱ Τούρκοι τῆν ἐγνώρισαν
Καὶ σούδιωκαν παράτημον!

Τί θὰ θέλῃ νά εἰπῇ ὁ ἀνώνυμος ποιητής; Μήπως ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐπῆρε τὸ ἱμνιάζ διότι ἔκαμε τὸν πόλεμον τοῦ 97;

ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕΝ

πληρέστατα μετὰ τὸν κ. Λεβίδην. Νά καταδαφισθῇ τὸ Βου-

λευτήριον και νάνοικοδομηθῇ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὁμως, δι' ἐθνικωτάτους λόγους, πρέπει νά ἔχη τὰ ἐξῆς κυριώτατα προσόντα:

- α) Νά εὐρίσκειται μακρὰν, ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόλιν και ἀπὸ κάθε κατοικημένον μέρος και
- β) Ἡ ἀκουστικὴ τοῦ νά εἶνε τέτοια, ὥστε και ὁ βροντοφωνέστερος βουλευτής νά μὴν ἀκούεται ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος.

Ὁ κ. Λεβίδης θὰ συμφωνήσῃ μαζί μας. Δέν ἀμφιβάλλομεν.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

μεγιστάνες, οἱ ὅποιοι ἔφεραν ἐδῶ τὰ παράσημα, δέν θὰ ἔχουν νά διηγηθοῦν και πολλά πράγματα εἰς τὸν Κρατικὸν Αὐθέντην των ὅταν ἐπιστρέψουν στο Γιλδίτζ.

- Τί εἶδατε στην Ἀθήνα; Θὰ τοῦς ἐρωτήσῃ.
- Εἶδαμε τὸ Βασιλέα, εἶδαμε τὸ Ντεληγιάννη, ἐράγαμε, ἤπιαμε...
- Ἀφερμ! Τί ἄλλο εἶδατε;
- Εἶδαμε τὸν κ. Καζάτζη, εἶδαμε...
- Τὴν Βουλὴ τὴν εἶδατε;
- Ὅχι!
- Γκρεμισθῆτε ἀπ' ἐδῶ!.. Ἄμ σὺν δέν εἶδατε Βουλὴ, τί Ἑλλάδα εἶδατε;

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ὄφριε νά δώσῃ μίαν ἐκτικὸν κοινοβουλευτικὴν παράστασιν ντὲ γκαλά χάριν τῶν ἐπιστῆμων ξένων μας. Καταλληλοτέρη μάλιστα θὰ ἦτο ἡ νύξ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης.

Η ΒΟΥΛΗ

εὐρήκε ἐπὶ τέλους τὸν προορισμὸν τῆς, νά εὐθυμολογῇ, ἂν πιστεύσωμεν τοῦς πρακτικογράφους τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὅποιοι κατακατώνονται νά διασωσούν χάριν τῆς ἱστορίας ὄχι μόνον τὰς εὐφυολογίας τοῦ κ. Ράλλη, ἀλλὰ και αὐτὰς ἀκόμη τὰς κινήσεις, τὰς εὐφροσύνας πραγματικῶς, τοῦ περιφήμου Καμπούρη τῆς ἀπαρτίας.

— Θὰ τὸν γράψω κι' αὐτὸν! ἐφώναζε προχθὲς ὁ κ. Πρόεδρος, ὅσκις κανεὶς ἀπὸ τοῦς βουλευτὰς ἐζήτησε τὸν λόγον, και ἡ Βουλὴ ἐλιποθυμοῦσε ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Γράφ' τον κι' αὐτὸν, κ. Πρόεδρε! ἔλεγαν οἱ βουλευταί.

— Τὸν ἔχω γραμμένον! ἀπαντοῦσε ὁ κ. Πρόεδρος. Καὶ δὸς του γέλοια, ἀτελείωτα.

Δυστυχῶς εἰς τὸ εὐθυμον αὐτὸ κοινοβουλευτικὸν

οιστον νά εἶνε κανεὶς νέος και νάγαπῇ...

Ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν ἂν ἔπρεπε νά διηγηθῶ ὅλα εἰς τὸν Παύλον.

Ἀλλὰ μετενόησα. Τὸν γνωρίζω καλῶς και θὰ μὲ ἐπέπληττε ὅτι ἔσπευσα. Ὅτι δέν ἔπρεπε νά εἶπω ὅτι εἶπα, πρὶν ζητήσωμεν πληροφορίας, πρὶν βεβαιωθῶμεν και τὰ λοιπὰ, και τὰ λοιπὰ...

Ἴσως ἔχει δίκαιον ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένη. Πρὸς τί αἱ πληροφορίες;

Εἶνε ἀξιωματικὸς, τὸν βλέπομεν... και εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ εἶνε σῶμα ἐπίλεκτον.

Διὰ τοῦς τρόπους και τὴν ἀνάπτυξιν, εἴμπορεῖ νά ἐκνεύσῃ και εἰς ἄλλους.

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς παρουσίας;

Δέν ζητεῖ κανεὶς ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸν χρήματα. Ἐχει τὸ ἔξος του. Ἐπειτα δὲ σὺ ἔχεις περισσότερα ἀπ' ὅτι ἀκοῦν και διὰ τοῦς δύο...

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος τέλος;

Τὸν ἀγαπᾷς και σ' ἀγαπᾷ!

Ὡστε ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπισταμένως, ἀπεφάσισα νά τὰ εἶπω μόνον εἰς τὴν θείαν.

Ἐπῆξα λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς και τὰ διηγήθη ὅλα.

Ὁ τρόπος τῆς θείας εἶνε ἀλήθεια πῶς μὲ παρεξέενυσε.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λόγων μου ἐφάνη σκυθρωπάζουσα και ρεμβῆ, καθ' ὅσον δὲ ἐγὼ διηγούμην τὴν ὑπόθεσιν,

μ' ἐκύταξε μὲν εἰς τοῦς ὀφθαλμούς ἀλλ' ἐφάνετο ἐντελῶς ἀφρημένη και παρεκκολληθεῖσα τὸ νῆμα ἄλλων ἰδεῶν. Τέλος ἐπτήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς πλάτης και ἔμεινε ἐπὶ μακρὸν σιωπηλῇ Παράδοξον δέ... νομίζω ὅτι διέκρινα κατὶ ὡς κρύφιον δάκρυ νά λάμπῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Τὴν ἠρώτησα μήπως τὸ πρῶγμα τὴν δυτηρέσται ἀλλ' ἀνέενυσε.

— Ὅχι! εἶπε, και πῶς ὀνομάζεται ὁ νέος αὐτός;

Εἶπα τὸ ὄνομά του.

Περὶεργον!.. ἡ θεία τότε ἔγεινεν ὡρὰ ὡς νεκρά και ἔφερε τρέμουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἐσπευσα ἐντρομος νά τὴν βοηθήσω.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε, θεία;.. ἠρώτησα, φαίνεσθε ὅτι δέν εἶσθε καλά...

— Ὅχι!.. τίποτε!.. ἀπήντησε διὰ παραδόξου φωνῆς ἐκείνη, μίαν λειποψυχία ὅπως ἔχω αὐτὰς τὰς ἡμέρας... δέν εἶνε τίποτε... ἐξακολούθει... πῶς εἶπες τὸ ὄνομά του;

Ἐπανέλαθον πάλιν: Ἀλκυόνης.

Μὲ ἠρώτησε τότε καταλεπτῶς, ἐπιμόνως, μέχοι και τῆς τελευταίας λεπτομερείας, περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ νέου, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔρωτός σας, ἐζήτησε νά ἰδῇ τὰς ἐπιστολάς σου και τέλος ἐπεφυλάχθη νά εἶπῃ τὴν γνώμην τῆς.

Ἐπὶ τούτοις μοῦ συνέστησε νά μὴ σπεύσω πρὶν ἐκείνη τὸν ἴδῃ και τὸν κρίνῃ προσωπικῶς.

Ἐπρότεινα νά ἴδῃ μαζί εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πλοίου,

ἀλλὰ δέν ἠθέλησε, μετὰ κατέλασε δὲ μόνον νά τὸν προσκολέσω τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα ἵνα τὸν γνωρίσῃ.

Ἀφῆνω τῶρα τὴν ἐπιτολὴν μου και πηγαίνω νά ἐτοιμασθῶ.

Ἀρκέσου εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα και περίμενε προσεχῶς πλείωτερα... εἰπέ μεθ' ὅλα αὐτὰ, ὅτι δέν σ' ἀγαπῶ...

Σὲ φιλοῦ χιλιάκις Ἡ ἐξαδέλφη σου

Αἰμιλία

ΥΣΤ. Ἀλήθεια, δέν σοῦ ἔγραψα και κατὶ ἄλλο ἀκόμη, παραδοξότερον διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς θείας.

Τὸ ἐσπέρας μετὰ τὴν συνδιάλεξιν μας εἰσῆλθον εἰς τὸ διαμέρισμά τῆς νά ζητήσω τὴν γνώμην τῆς ἐπὶ τινος ζητήματος τοῦ μπεμπέ, και ἔκρουσα τὴν θύραν.

Καμμία ἀπάντησις... Ἐκρουσα πάλιν... τίποτε.

Ἦνοιξα τότε μετὰ προσοχῆς και ἔμεινα ἐκπληκτος νά τὴν ἴδω κύπτουσαν ἐπὶ τοῦ γραφείου μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν, βυθισμένη ὡς νά ἐκοιμᾶτο.

Ἐπλησίασα φοβηθεῖσα μήπως ἔπαθε τίποτε, και τότε εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων μου ἐστράφη ἀποτόμως, προσεπείθησε τεταραγμένη νά κρύψῃ κατὶ τὸ ὅποιον ἔκειτο πρὸ αὐτῆς και μετὰ ἠρώτησε ξηρῶς τί ἐπεθύμουν.

Ἐξήγησα τὸ συμβεβηκὸς και ἐδικαιολογήθη διὰ τὸν φόβον μου, ἦτο ὁμως τότεον νευρικὴ ὥστε δέν ἠθέλησα νά τὴν ταράξω περισσότερο.

(ἀκολουθεῖ)